

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. února 2021 odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum] na [anonymizováno], podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. října 2020, sp. zn. 6 T 24/2020, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje toliko ve výrocích, kterými bylo rozhodnuto o nároku poškozené [jméno] [příjmení] na náhradu nemajetkové újmy.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se v rozsahu zrušení znovu rozhoduje tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému [jméno] [příjmení], narozenému [datum], ukládá zaplatit poškozené [jméno] [příjmení], narozené [datum], bytem [adresa], k rukám jejího opatrovníka, Města Rakovník, IČO: 002 44 309, se sídlem Husovo náměstí 27, 269 01 Rakovník, na náhradu nemajetkové újmy v penězích částku celkem 232 454,40 Kč, z čehož částka 32 454,40 Kč představuje náhradu nemajetkové újmy ve formě bolestného a částka 200 000 Kč představuje náhradu nemajetkové újmy ve formě duševních útrap.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškozená [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2020, sp. zn. 6 T 24/2020, byl obžalovaný [příjmení] shledán vinným zvláště závažným zločinem znásilnění podle ustanovení § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit podle zjištění soudu prvního stupně vůči poškozené [příjmení] skutkem popsáním ve výroku rozsudku.

2. Obžalovanému byl uložen podle ustanovení § 185 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání osmi roků a šesti měsíců, pro jehož výkon byl zařazen podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou.

3. Dále bylo rozhodnuto, že je obžalovaný podle ustanovení § 228 odst. 1 tr. ř. povinen nahradit poškozené [příjmení] k rukám jejího opatrovníka Města Rakovník nemajetkovou újmu ve výši 332 454,40 Kč a podle ustanovení § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená se zbývajících částí svého nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Po vyhlášení rozsudku v hlavním líčení podal obžalovaný odvolání ústně do protokolu a vymezil jej jako směřující do všech výroků rozsudku.

5. Odvolání obžalovaný odůvodnil písemně prostřednictvím obhájce Mgr. Jirmana.

6. Odvolatel předně stvrdil, že odvolání směřuje proti všem výrokům rozsudku.

7. V bodě II. odůvodnění odvolání obžalovaný připomíná, že jeho stanovisko bylo od počátku řízení popěrné. Rovněž připomíná, že klíčovým usvědčujícím důkazem je podle závěrů soudu prvního stupně výpověď poškozené, zatímco další přímé usvědčující důkazy, jakými by byly výpovědi jiných svědků, důkazy v podobě stop na těle poškozené či stop v podobě biologického materiálu, absentují. Podle obžalovaného ve prospěch jeho nevinu kromě jeho vlastní výpovědi hovoří také svědectví svědkyně [příjmení], přičemž obsah její výpovědi stručně rekapituluje.

8. V bodě III. odůvodnění odvolání obžalovaný uvádí argumenty pro svůj závěr, že výpověď poškozené není prosta rozporů, pročť se o ni nelze opřít jako o spolehlivý usvědčující důkaz. Odvolatel uvádí výčet odlišností či rozporů, na základě kterých takový závěr činí.

9. V bodě IV. odůvodnění odvolání odvolatel hodnotí právní kvalifikaci jako přísnou a vyslovuje názor, že bez ohledu na to, zda odvolací soud akceptuje námitky proti výroku o vině jako celku uvedené jím v bodech II. a III. odůvodnění odvolání, měla by být právní kvalifikace přehodnocena. Obžalovaný předně brojí proti tomu, že ve vztahu ke způsobení následku spadajícího pod pojem těžké újmy na zdraví bylo shledáno jeho zavinění. Argumentuje tím, že z žádného důkazu nelze usuzovat, že by u něj byl dán úmysl způsobit poškozené těžkou újmu na zdraví. Nemá za prokázanou ani nedbalost ve vztahu k možnosti způsobení takového následku. K tomu argumentuje odpovědí znalce [příjmení] [jméno], že posttraumatická stresová porucha následkem znásilnění pravidelně nevzniká, z níž dovozuje, že nejde o typ následku, který by byl pro svoji obvyklost obecně očekávatelný. Druhým argumentem odvolatele zde je, že, navíc poškozená (a místně to bylo známo) se v minulosti věnovala prostituci, takže stěží by (jakýkoliv pachatel) očekával u osoby mající zkušenosti tohoto druhu to, že při nedobrovolném sexu dojde na její straně ke vzniku posttraumatické stresové poruchy“. Třetím argumentem uplatněným odvolatelem je, „subjektivní faktor“, který má spočívat v jeho neschopnosti si vůbec představit možnost vzniku takového následku vzhledem k jeho určitému duševnímu deficitu, z čehož je dovozováno, že nemohl vznik takového následku předvídat.

10. Pod bodem V. odůvodnění odvolání jsou obsaženy námitky obžalovaného k výroku o trestu, který odvolatel považuje za nepřiměřeně přísný, nezohledňující dvouletý časový odstup od doby, kdy ke skutku mělo dojít, nezohledňující změny v jeho životě v podobě založení rodiny a bezproblémového partnerského soužití a nezohledňující ani to, že uložený trest, by byl dále zpřísněn“ přeměnou dřívějšího trestu v trvání deseti měsíců.

11. V bodě VI. odůvodnění odvolání vyjadřuje odvolatel stanovisko, že poškozené neměl být přiznán nárok v rozsahu převyšujícím částku 150 000 Kč. Argumentuje předně tím, že poškozená uplatnila nárok na náhradu způsobené nemajetkové újmy ve výši 150 000 Kč u Okresního soudu v Rakovníku a až po konání několika jednáních dnů hlavního líčení u okresního soudu a až poté, kdy byla věc přikázána Krajskému soudu v Praze, svůj nárok dále navýšila o částku odpovídající znalce [příjmení] [příjmení] odhadnutému ztížení společenského uplatnění. Právě částkou

150 000 Kč dle odvolatele poškozená zjevně hodnotila vlastní újmu předtím, než znalec odhadl možné ztížení společenského uplatnění. Touto částkou ocenila své újmy bez zohlednění ztížení společenského uplatnění. Pokud krajský soud poškozené ztížení společenského uplatnění nepřiznal, nebyl podle něj důvod zvyšovat výši přiznané náhrady nemajetkové újmy nad částku 150 000 Kč. Dalším argumentem odvolatele zde bylo to, že nárok na náhradu nemajetkové újmy má být uplatněn před zahájením dokazování v hlavním líčení a nemělo by tak docházet k jeho navyšování poté, kdy bylo rozhodnuto o příslušnosti jiného soudu. Takový postup obžalovaný hodnotí jako postup v jeho neprospěch.

12. K odvolání obžalovaného, resp. k jeho odůvodnění pod bodem VI., se písemně vyjádřila poškozená [příjmení] prostřednictvím svého zmocněnce [příjmení] [příjmení] tak, že co do výroku o náhradě škody (pozn. zjevně míněn výrok o náhradě nemajetkové újmy) s odvoláním nesouhlasí a má jej za nedůvodné. Zcela se ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně.

13. Poškozená vyjádřila nesouhlasné stanovisko s argumentací odvolatele, že by jí neměl být nárok na náhradu převyšující částku 150 000 Kč přiznan. Rozhodnutí soudu ohledně přiznaného nároku považuje za důvodné. Poukazuje k tomu na provedené dokazování, zejména na výsledk znalce [příjmení] [jméno], který podrobně uvedl dopady, jež na ni mělo nepříjemné jednání obžalovaného, které potvrdila ve svém výsledku i ošetřující psychiatricka poškozené [příjmení] [jméno]. Původní výši 150 000 Kč poškozená stanovila, jak uvádí, na základě svého subjektivního odhadu. Pokud soud dospěl k závěru, že po provedeném dokazování je namístě přiznat vyšší náhradu, nic takovému postupu nebrání. Odmítla námitku obžalovaného, že by řádně neuplatnila svůj nárok nad rámec částky 150 000 Kč, neboť tak učinila před zahájením dokazování v hlavním líčení před Krajským soudem v Praze, který byl ustanoven jako soud příslušný. Nárok tedy byl uplatněn řádně, neboť byl uplatněn před zahájením dokazování před soudem, jemuž projednání věci příslušelo. Poškozená uzavřela, že má výši náhrady přiznanou napadeným rozsudkem za správnou.

14. Poškozená [příjmení] prostřednictvím zmocněnce navrhla, aby odvolací soud odvolání obžalovaného směřující do výroku o náhradě škody (pozn. zjevně míněno nemajetkové újmy) zamítl.

15. Krátce před termínem konání veřejného zasedání o odvolání bylo vrchnímu soudu doručeno stručné ručně psané odůvodnění odvolání zaslané soudem samotným obžalovaným, ve kterém obžalovaný žádá o přezkoumání nových důkazů, „jelikož nejsou pravdivé, které žalovaná [jméno] [příjmení] vypovídala proti obžalovanému na kterých nebyli prokázány důkazy“, a dále o zrušení rozsudku krajského soudu. Žádá o nové důkazy, resp. o jejich prošetření, o nové znalecké posudky a lékařské zprávy, resp. o to, aby byly znovu prošetřeny.

16. Vrchní soud v Praze jakožto soud příslušný o podaném odvolání obžalovaného rozhodnout shledal, že odvolání je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou v zákonné lhůtě a splňuje zákonem předepsané obsahové náležitosti.

17. Vrchní soud odvolání projednal ve veřejném zasedání.

18. V něm obhájce obžalovaného v ústním přednesu odvolání zopakoval a dále rozvinul argumentaci z písemného odůvodnění odvolání, na které odkázal s tím, že k bodu IV. písemného odůvodnění odvolání dodal, že u prostitutek se předpokládá větší otrlost než u běžné populace a s prostitutkami také bývají spojeny nehezké vzpomínky. K bodu V. písemného odůvodnění odvolání uvedl, že od stíhaného jednání již uplynulo 2,5 roku. Ke změně životní situace obžalovaného uvedl, že jeho partnerka a dítě byly v době konání veřejného zasedání přítomni u soudu (na chodbě). K bodu VI. písemného odůvodnění odvolání dodal, že návrh na náhradu újmy byl učiněn trochu splývavým způsobem v tom směru, které nároky a v jaké výši jsou uplatňovány.

19. Obhájce obžalovaného navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a znovu rozhodl tak, že obžalovaného podané obžaloby zproští.

20. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze v ústním vyjádření k podanému odvolání obžalovaného uvedl, že napadený rozsudek akceptuje a ztotožňuje se se skutkovými i právními závěry nalézacího soudu. Konstatoval, že odvolací námitky zazněly již v rámci obhajoby obžalovaného před nalézacím soudem. Nalézací soud se s nimi dle jeho názoru již vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí a nevynechal žádnou relevantní námitku, která byla převzata i do odvolacích námitek. Státní zástupce vyslovil názor, že nalézací soud nepochybil, pokud vycházel z toho, že usvědčující výpověď poškozené je věrohodná, neboť měl pro tento svůj závěr důkazní podklad v podobě zpracovaného znaleckého posudku z odvětví psychologie, jehož závěry si znalkyně u hlavního líčení obhájila. Nad rámec zcela relevantních údajů, které zazněly v rámci podané zprávy o stavu věci, státní zástupce připomněl a zdůraznil, že znalkyně uvedla, že poškozená není schopná si takovýto incident vymyslet, či snad účelově modifikovat nebo zkreslovat. Proto lze dle jeho vyjádření její výpověď brát jako zásadní důkaz, který je podpořen znaleckým posudkem. Státní zástupce uvedl, že nalézací soud nepochybil ani při použití právní kvalifikace a upozornil na str. 25 napadeného rozsudku, ve kterém soud odůvodnil své rozhodnutí ohledně těžké újmy na zdraví dle ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku a též odůvodnil příčinnou souvislost mezi jednáním obžalovaného a tímto následkem, a dále uvedl, že dominantní bylo právě znásilnění poškozené. Z těchto důvodů pak vyjádřil názor, že má za to, že nalézací soud hodnotil důkazy dle ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., když odvolání obžalovaného žádá toliko přehodnocení důkazů, které hodnotil nalézací soud, a proto neshledal námitky do viny důvodnými.

21. Pokud jde o uložený trest, státní zástupce uvedl, že v dané trestní sazbě nejde o trest nezákonný, ačkoliv je samozřejmě citelný. Zařazení pro výkon trestu odpovídá ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku v dané výměře, byť se případná moderace cestou ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku dle jeho vyjádření zcela odmítnout nedá.

22. Pokud jde o výrok o náhradě škody (pozn. nemajetkové újmy), státní zástupce konstatoval, že nalézací soud se jej pokusil dostatečně zdůvodnit ve vztahu k právní úpravě ustanovení § 2956 občanského zákoníku a následujících ustanovení a pokusil se adekvátně zhodnotit i proporcionalitu mezi nárokovanou a přiznanou částkou. Dle jeho vyjádření je samozřejmě věcí úvahy odvolacího soudu, nakolik se s těmito závěry ztotožní.

23. Státní zástupce navrhl, aby odvolací soud odvolání obžalovaného podle ustanovení § 256 tr. ř. zamítl.

24. Zmocněnec poškozené v ústním vyjádření k odvolání obžalovaného v plném rozsahu odkázal na písemné vyjádření včetně závěrečného návrhu.

25. Obžalovaný [příjmení] k doplnění odvolání písemně podaného, resp. ústně předneseného prostřednictvím obhájce, k případné specifikaci dalších vytykaných vad a uvedl, že se ztotožňuje se svým obhájcem.

26. Obžalovaný [příjmení] v rámci svého závěrečného návrhu uvedl, že nesouhlasí s rozsudkem. Dále uvedl, že má za to, že asi nebyl proveden důkaz. Také uvedl, že chodí do práce a v tomto čase se to nemohlo stát, a že kdyby měla poškozená újmu na zdraví, tak by se nesmála u soudu. Uvedl, že nemá žádný další důkaz.

27. Obžalovaný [příjmení] v rámci uděleného posledního slova uvedl, že prosí soud, aby byl rozsudek zrušen.

28. Co se týče dokazování ve veřejném zasedání, vrchní soud doplnil dokazování toliko rutinně o aktualizovaný opis rejstříku trestů obžalovaného, na jehož základě nebylo zjištěno žádných nových evidovaných záznamů oproti stavu v době, kdy rozhodoval soud prvního stupně. Strany neměly návrhy na doplnění dokazování.

29. Vrchní soud v Praze z podnětu podaného odvolání obžalovaného přezkoumal podle ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech oddělitelných výroků rozsudku. Přezkoumal i

správnost postupu řízení, které jím předcházelo. Přezkum vrchní soud provedl z hlediska vytýkaných vad. Zjišťoval však také, zda zde nejsou takové vady odvoláním nevytýkané, ke kterým by bylo nutno ze zákona přihlížet.

30. V postupu řízení neshledal vrchní soud jakožto soud odvolací žádných takových vad, které by byly důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Právo obžalovaného na obhajobu bylo zachováno.

31. Ostatně odvolatel žádné vady řízení jako takové ani nevytýkal. Neměl žádných námitek ke způsobu obstarání a provedení důkazů před soudem prvního stupně (námitky směřovaly až do hodnocení důkazů nalézacím soudem a do výsledku tohoto hodnocení důkazů).

32. Dokazování provedl soud prvního stupně v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí, ostatně odvolatel neuplatnil, byť se tak původně z jeho vlastního odůvodnění odvolání naznačovalo, ani námitku neúplnosti dokazování. Pokud ve svém ručně psaném odůvodnění odvolání obžalovaný používá termíny „nový důkaz“ a „nové důkazy“, tak z jeho vyjádření ve veřejném zasedání o odvolání výslovně vyplynulo, že žádné nové důkazy nemá. A žádné návrhy na doplnění dokazování uplatněny nebyly.

33. Co se týče samotného výroku o vině, resp. v něm popsanych skutkových zjištění soudu prvního stupně, vrchní soud shledal, že námitky uplatněné v podaném odvolání nejsou způsobilé ke zpochybnění správnosti a důkazní podloženosti skutkových závěrů soudu prvního stupně. Ten postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. a ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., když relevantní důkazy (provedené, jak již bylo uvedeno, v rámci hlavního líčení v potřebném rozsahu, tedy takovém, který soudu umožnil, aby o věci rozhodl způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti) podrobil rozboru z pohledu věrohodnosti, míry pravděpodobnosti a důkazní podloženosti jednotlivých relevantních tvrzení, řádně je zhodnotil výhradně na podkladě svého vnitřního přesvědčení vycházejícího ovšem z pečlivého uvážení všech okolností projednávaného případu, a to jednotlivě, v jejich souhrnu, vzájemné provázanosti i ve vzájemných souvislostech.

34. Vrchní soud připomíná významnou procesní zásadu, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. napadený rozsudek zrušit jen proto, že popřípadě sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu cit. ustanovení (srov. č. 53/1992 – I. Sb. rozh. trest.).

35. Toto rozhodnutí představuje součást dlouhodobě ustálené judikatury. Procesní zásada jím vytyčená byla následně potvrzena, resp. ještě více akcentována, v rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu i Ústavního soudu.

36. Právě takovým, tedy se zákonem souladným způsobem, přitom nalézací soud důkazy hodnotil, a tudíž vrchní soud ani nemohl do skutkových závěrů, resp. závěrů o vině obžalovaného, zasahovat.

37. Odůvodnění napadeného rozsudku, tak jako v jeho ostatních částech, je i k hodnocení důkazů a skutkovým závěrům velmi podrobné a důkladné. Závěry soudu ke skutkovým zjištěním jsou velice přesvědčivě odůvodněny a představují logický výsledek provedeného dokazování.

38. Co se týče konkrétních odvolacích námitek proti skutkovým zjištěním soudu prvního stupně, tyto, jak již bylo výše uvedeno, směřovaly výhradně právě do hodnocení důkazů soudem prvního stupně, kdy obžalovaný zejm. zdůrazňoval, že jediným přímým důkazem je výpověď poškozené. Atributem toho typu trestné činnosti, tedy trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, však je zpravidla právě to, že se odehrávají bez přítomnosti dalších osob, které by o tom mohly podat další přímé svědectví.

39. Je skutečností, že v tomto případě nebyly k dispozici např. biologické stopy či nebylo možno provést ohledání těla poškozené těsně po době časového vymezení stíhaného skutku, neboť zde

byl časový odstup, se kterým se poškozená s jednáním obžalovaného svěřila. Soud prvního stupně však vzal důvodně v potaz ty důvody, pro které k tomuto časovému odstupu došlo. Měl k dispozici svědectví osob, kterým se poškozená svěřila, konkrétně svědkyni [příjmení] a následně svědkovi [příjmení], ale také svědectví lékařky MUDr. [příjmení], Ph.D. a to nejen k tomu, co jim poškozená k následně stíhanému jednání uvedla, ale také k tomu, jak se u tohoto projevovala a v jakém byla stavu.

40. Soud měl rovněž k dispozici záznam o telefonickém nahlášení Policii České republiky.

41. Také měl k dispozici lékařské, resp. znalecké odborné posouzení, ze kterého mj. vyplývalo zásadní prudké zhoršení psychického stavu časově přímo související s dobou poškozené uváděného jednání a také zjištění o tom, že právě situace, kdy se poškozená musela znovu rozvzpomínat na tuto událost a znovu o ní hovořit, vedla k akutnímu zhoršování stavu.

42. K tomu je nutno podotknout, že je to právě soud nalézací, který za použití zásady bezprostřednosti a ústnosti důkazy hodnotí. Ten v této věci hodnotil výpověď poškozené mimořádně pečlivě. K otázce obecné věrohodnosti poškozené měl k dispozici znalecký posudek. Není vadou napadeného rozsudku, pokud některým odlišnostem či rozporům ve výpovědi poškozené nepřisuzoval takovou váhu, jak to činí odvolatel. Ostatně ten sám uvedl, že okolnosti týkající se samotného znásilnění poškozená popisuje podrobně a odvolatelem vyzdvihované odlišnosti se týkají v podstatné části okolností předcházejících či následujících.

43. Pokud odvolatel označuje za výpovědi ve prospěch své nevinu svou výpověď a výpověď svědkyně [příjmení], tj. své sestry, je namístě připomenout, že obžalovaný vyjádřil nejenom popěrné stanovisko k jednání samotnému, ale uvedl i to, že poškozenou [příjmení] nezná, že se v její přítomnosti vůbec nepohyboval a také to, že předmětný den přišel z práce ve 20:30 hodin, avšak všechna tato jeho tvrzení byla vyvrácena právě výpovědí jeho sestry, svědkyně [příjmení].

44. Své skutkové závěry, kterým nelze z pohledu zákonné úpravy a výše citovaného judikátu nic vytknout, pročez zde není prostor pro zásah odvolacího soudu do těchto skutkových zjištění, pak krajský soud podřadil pod příslušné zákonné ustanovení, resp. při právní kvalifikaci v neprospěch obžalovaného nijak nepochybil.

45. Obžalovaný nenapadá samotný závěr soudu o posttraumatické stresové poruše poškozené, o jejích konkrétních projevech a příznacích, o tom, jak tyto konkrétně negativně ovlivňovaly život poškozené, a nenapadá ani délku doby trvání této posttraumatické stresové poruchy. Zde je možno poznamenat, že v trestním řízení bylo důkladně a důsledně prověřováno, zda tento následek na psychickém zdraví poškozené nemohl vzniknout v důsledku jednání jiných osob jiné povahy vůči poškozené. Soud však důvodně vycházel z odborných lékařských, resp. znaleckých, zjištění učiněných k tomu, že to bylo právě stíhané jednání obžalovaného, které takový následek vyvolalo, přičemž bylo podrobně objasněno, proč další jednání vůči poškozené kladená za vinu jiným osobám, rovněž stíhaná jako protiprávní, neměla na psychiku poškozené takový účinek a vliv, aby byla srovnatelná s jednáním obžalovaného představujícím spouštěč a příčinu dlouhotrvající posttraumatické stresové poruchy.

46. To, proti čemu obžalovaný brojí, je zavinění zjištěné soudem prvního stupně. K tomu je třeba uvést, že podle ustanovení § 17 písm. a) tr. ř. se k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby, přihlídně, jde-li o těžší následek, i tehdy, zavinil-li jej pachatel z nedbalosti, vyjímaje případy, že trestní zákon vyžaduje i zde zavinění úmyslné. U těžšího následku dle odst. 3 písm. c) ustanovení § 185 tr. zákoníku, tedy způsobení těžké újmy na zdraví, zákon nevyžaduje úmyslné zavinění, tudíž platí, že postačí zavinění z nedbalosti.

47. Vrchní soud nemohl učinit závěr, že by soud prvního stupně pochybil, pokud shledal, že zákonem požadovaná forma zavinění zde byla naplněna.

48. K argumentaci odvolatele lze uvést, že se vždy posuzují konkrétní okolnosti a konkrétní jednání; subjektivní stránka se posuzuje pro každý případ individuálně. Závěr soudu prvního stupně nelze považovat za nesprávný jen proto, že podle znaleckého vyjádření nastane právě takovýto těžší následek v každém jednotlivém případě. Odvolatel mj. pomíjí, že pod znaky trestného činu znásilnění platná a účinná zákonná úprava zahrnuje celou širokou škálu jednání různého způsobu provedení a různé závažnosti. To, že jejich důsledkem posttraumatická stresová porucha není vždy, vůbec neznamená, že by soud prvního stupně pochybil při konkrétním vyhodnocení v této trestní věci.

49. Argumentace odvolatele poukazuje na to, že, navíc poškozená (a místně to bylo známo), se v minulosti věnovala prostituci, takže stěží by (jakýkoliv pachatel) očekával u osoby mající zkušenost tohoto druhu, že při nedobrovolném sexu dojde na její straně ke vzniku posttraumatické stresové poruchy“ vyznívá až kontroverzně, zejm. pak za situace, kdy je ze spisového materiálu známo, že dvě osoby, včetně bývalé opatrovnice poškozené omezené ve svéprávnosti, byly stíhány pro zločin obchodování s lidmi podle ustanovení § 168 odst. 2 písm. a) alinea 2, odst. 3 písm. d) tr. zákoníku, přičemž dle popisu skutku mělo jít o zneužívání závislosti spočívající v mentální retardaci poškozené ve spojení s její faktickou ekonomickou závislostí na bývalé opatrovnici, která měla mj. oprávnění za poškozenou nakládat s jejím jměním včetně finančních prostředků a současně mělo být ze strany druhé osoby zneužíváno její závislosti spočívající v silné citové vazbě na něj jako na muže předstírajícího citovou náklonnost k poškozené, kdy tito měli k této činnosti poškozenou přesvědčit, měli ji zprostředkovávat klienty a poškozená jim měla odevzdávat všechny finanční prostředky.

50. Obžalovaný sice používá obecný termín, „a místně to bylo známo“, pokud však tuto argumentaci používá ve vztahu ke své subjektivní stránce, nelze si to vykládat jinak, než že nalézacímu soudu vytýká to, že měl při posuzování subjektivní stránky vycházet z toho, že toto bylo známo obžalovanému.

51. Obžalovaný tedy na straně jedné tvrdí, že poškozenou vůbec nezná, ale toto jeho tvrzení bylo vyvráceno (a to i výpovědi jeho sestry, která má být přitom dle jeho odvolání výpovědi prokazující jeho nevinu), na straně druhé se však dovolává určité konkrétní a specifické znalosti k její osobě.

52. Je možno poznamenat, že pokud obžalovaný takovou znalost k osobě poškozené měl, pak by v čistě teoretické rovině nebylo důvodu, proč by obžalovanému nemělo být známo také to, za jakých naprosto specifických okolností mělo k prostituci docházet, resp. jak bylo jinými osobami s poškozenou nakládáno. Stejně tak by v čistě teoretické rovině pak nebylo důvodu, proč by obžalovaný neměl mít znalost také o tom, že poškozená byla fyzicky napadena jinou osobou (ostatně je zřejmé, že osoby na ubytovně tvořily určitou komunitu svého druhu, na ubytovně bydlela nejen sestra, ale i matka obžalovaného). Pak by se ovšem nabízela úvaha, zcela teoretická, k níž ovšem vedla sama argumentace obžalovaného o „místní“ znalosti k osobě poškozené, že by osoba s místními znalostmi mohla naopak velmi dobře vědět, že znásilňuje osobu, na jejíž psychiku již předtím bylo působeno různými negativními vlivy.

53. Podstatné je však to, v rovině důkazně podložené a v rovině dalších uplatněných odvolacích argumentů, že je nutno kategoricky odmítnout už samotnou tu tezi obžalovaného, že pokud je znásilněna taková osoba, která má zkušenosti s prostitucí, vylučuje to u pachatele jakoukoliv, tedy i nedbalost formu zavinění ve vztahu k následku v podobě těžké újmy na psychickém zdraví.

54. Odvolatel zcela pomíjí rozdíl v dobrovolnosti a nedobrovolnosti pohlavního styku, rozdíl v psychickém působení, který zdůraznila i znalkyně, když na psychiku působí zcela jinak dobrovolný pohlavní styk, byť třeba i v rámci prostituce, a zcela jinak pohlavní styk proti vůli poškozené - znásilnění v uzamčené místnosti.

55. A soud prvního stupně rovněž nepochybil, pokud neshledal, že by u obžalovaného byl přítomen takový duševní deficit, že by si vůbec, jak tvrdí, ani nemohl představit možnost vzniku takového

následku. Jistěže nelze tvrdit, že obžalovaný by musel znát odborné lékařské názvy, ale to, že čin provedený za okolností a způsobem, jak má soud prvního stupně za důvodně prokázané, je způsobilý ke vzniku závažného následku na psychice znásilňované osoby, je závěr učiněný zcela důvodně.

56. Co se týče přezkoumávaného výroku o trestu, je nutno připomenout, že zásah odvolacího soudu do něj není předmětem libovůle odvolacího soudu, nýbrž může být proveden jen za zákonem přesně vymezených podmínek. Zrušit výrok o trestu může totiž odvolací soud pouze tehdy, pokud by při ukládání trestu bylo porušeno ustanovení trestního zákona anebo pokud by byl uložený trest nepřiměřený, tedy v případě odvolání podaného výhradně obžalovaným, pokud by byl trestem nepřiměřeně přísným.

57. Tato zákonná kritéria však splněna nebyla.

58. Při ukládání trestu zákon porušen nebyl, neboť trest byl ukládán podle příslušného zákonného ustanovení a v rámci trestní sazby, kterou zákonodárce na tento zvlášť závažný zločin stanovil.

59. Co se týče výměry trestu, který byl uložen přesně v polovině zákonné trestní sazby, o trest nepřiměřeně přísný nejde.

60. Trest byl uložen obžalovanému za zvlášť závažný zločin při úplné absenci takové polehčující okolnosti, kterou by bylo doznání, resp. spolupráce s orgány činnými v trestním řízení při objasňování jeho trestné činnosti. Je sice nutno upřesnit k záznamům evidovaným v opise rejstříku trestů, že ne ke všem dřívějším odsouzením obžalovaného lze přihlížet, nicméně z poznatků k jeho osobě je zřejmé, že má sklony k páchání trestné činnosti. Rovněž je realitou, že obžalovaný byl dvakrát ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody a zjevně to na něj nemělo výchovný vliv. Soud prvního stupně důvodně přihlédl k velmi negativním znaleckým závěrům ohledně možnosti resocializace obžalovaného.

61. Odvolatel se dovolává cca dvouleté doby, která uplynula od datace stíhaného skutku a řádného života v tomto období. Jak ovšem vyplývá z odůvodnění rozsudku, soud prvního stupně při ukládání trestu tyto okolnosti již zohlednil.

62. Obžalovanému skutečně reálně hrozí, že Okresním soudem v Litoměřicích by mohlo být rozhodnuto, že se vykoná desetiměsíční trest, který byl uložen s podmíněným odkladem jeho výkonu, a to v důsledku spáchání zvlášť závažného zločinu ve zkušební době podmíněného odsouzení. To je však plně v pravomoci a na posouzení tamního soudu. Pokud však odvolatel hovoří o „zprísňení trestu přeměnou dřívějšího trestu v trvání deseti měsíců“, je nutno uvést na pravou míru, že nejde o zprísňení trestu, nýbrž jde o sankci za jinou dřívější trestnou činnost odvolatele. Soud, který jej za tuto dřívější trestnou činnost sankcionoval, poskytl obžalovanému možnost, aby ve zkušební době svým řádným životem prokázal, že faktického výkonu trestu není třeba. Především však z odůvodnění nyní přezkoumávaného rozsudku vyplývá, že také okolnost předpokládaného působení tímto desetiměsíčním trestem na obžalovaného vzal soud prvního stupně plně v úvahu, a právě ta byla, vedle doby uplynulé od datace činu a následného řádného života v mezidobí, tím důvodem, proč soud prvního stupně neuložil trest v horní polovině zákonné trestní sazby.

63. Za pochybení nelze považovat ani to, že soud prvního stupně zařadil obžalovaného pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou, neboť zákonodárce předpokládá od osmileté délky trestu právě takovéto zařazení. Navíc, jak již bylo uvedeno, jedná se o obžalovaného, který byl již opakovaně ve výkonech nepodmíněných trestů odnětí svobody.

64. Pochybení však bylo zjištěno ve výrocích, kterými bylo rozhodnuto o nárocích poškozené, i když primárně z jiných důvodů, než kterých se odvolatel dovolával.

65. Vrchní soud nemohl akceptovat argumentaci odvolatele, že nemělo být přiznáno více, než kolik bylo uplatněno původně, tedy nemělo být přiznáno více než 150 000 Kč a že nárok vyšší – navýšený byl uplatněn pozdě, resp. že takové navýšení bylo nepřipustně ve prospěch odvolatele.

66. Obžaloba v této věci byla skutečně podána nejprve u Okresního soudu v Rakovníku, který konal hlavní líčení, poté věc předložil Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o příslušnosti. Vrchní soud usnesením sp. zn. 2 Ntd 12/2019 rozhodl, že podle ustanovení § 24 odst. 1 tr. ř. je k projednání věci příslušný Okresní soud v Rakovníku. Okresní soud pak doplnil dokazování, přibral znalce [příjmení] [jméno], následně znovu předložil věc k rozhodnutí o příslušnosti Vrchnímu soudu v Praze a usnesením vrchního soudu sp. zn. 2 Ntd 7/2020 bylo rozhodnuto, že podle ustanovení § 24 odst. 1 tr. ř. je k projednání věci příslušný Krajský soud v Praze, který poté ve věci nařídil a konal hlavní líčení a rozhodl nyní napadeným rozsudkem.

67. V původním řízení před okresním soudem byl usnesením předsedy senátu dne 26. 4. 2019 ustanoven poškozené [příjmení] zmocněnec [příjmení] [příjmení], advokát, prostřednictvím kterého se poškozená připojila s nárokem na náhradu způsobené nemajetkové újmy.

68. Je skutečností, že požadována byla částka ve výši 150 000 Kč, ale podstatné je to, že toto podání došlo okresnímu soudu dne 7. 6. 2019, zatímco hlavní líčení bylo nařízeno na 13. 6. 2019.

69. Již tento úkon (přičemž na počátku hlavního líčení dne 13. 6. 2019 před zahájením dokazování přítomný zmocněnec poškozené uvedl, že se poškozená připojuje s nárokem na náhradu nemajetkové újmy v částce 150 000 Kč a odkázal na písemné připojení) přitom zakládá včasnost uplatněného nároku. Pokud byl nárok uplatněn řádně a včas, tedy do zahájení dokazování v hlavním líčení, a byla vyčíslena konkrétní požadovaná částka, je pak možno v průběhu řízení nárok modifikovat. Pokud tedy byla následně vyčíslena vyšší požadovaná částka, byla k tomu poškozená legitimně oprávněna. Přiznání vyšší částky než té, která byla uplatněna úplně původně, tedy nelze považovat samo o sobě za vadu rozsudku.

70. Navíc v tomto konkrétním případě krajský soud poté, kdy bylo rozhodnuto o jeho příslušnosti, nařídil hlavní líčení na 13. 7. a 14. 7. 2020, zatímco již dne 14. 5. 2020 došlo soudu podání poškozené s návrhem na náhradu nemajetkové újmy v částce 700 000 Kč jakožto způsobené trestným činem. A na počátku hlavního líčení před zahájením dokazování byl tento návrh zmocněncem poškozené uplatněn s odkazem na písemné podání i ústně, a to právě ohledně částky 700 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy.

71. Vzhledem k tomu, že byl nově příslušný o takovém návrhu rozhodnout krajský soud, který také prováděl znovu dokazování v hlavním líčení, šlo by o návrh včasný i tehdy, pokud by předtím žádný návrh nebyl podán.

72. Důvod pro zrušení výroku, kterým pak krajský soud rozhodl, byl tedy zcela jiný.

73. Přiznanou výši nároku soud prvního stupně sice podrobně a pečlivě odůvodnil s odkazem na úpravu dle občanského zákoníku, nedošel však ke zcela správným závěrům.

74. Předně má vrchní soud výhrady k závěrům ohledně částky 32 454,40 Kč. Právě tato částka z celkové přiznané náhrady nemajetkové újmy ve výroku rozsudku soudu prvního stupně nepochybně představovala náhradu nemajetkové újmy ve formě bolestného. Výslovně to vyplývá z odůvodnění rozsudku a je to zcela zřejmé i z toho, že celková přiznaná částka byla vyčíslena na exaktních 332 454,40 Kč.

75. Ačkoliv částka 32 454,40 Kč přímo vycházela ze znaleckého hodnocení, které se opíralo o metodiku Nejvyššího soudu, tak sám Nejvyšší soud neakceptuje takový postup, kdy je soudy bez dalšího přebíráno znalecké hodnocení, byť bylo provedeno podle metodiky Nejvyššího soudu. V daném konkrétním případě je nadto znalecký závěr dosti sporný tím, podle jaké položky zahrnuté v metodice Nejvyššího soudu bylo hodnocení provedeno. Znalec totiž shledal, že v této metodice není obsažena posuzovaná újma na duševním zdraví ve formě posttraumatické stresové poruchy.

Proto postupoval podle zcela jiné položky, a to na základě toho, že ji vyhodnotil jako tomu nejbližší. Takto ovšem bylo bolestné při újmě na duševním zdraví stanoveno podle položky vztahující se k újmě na fyzickém zdraví; konkrétně podle položky S 069,,, jiná nitrolební poranění“. Soudem pak bylo tímto způsobem provedené hodnocení až mechanicky převzato.

76. Použitá znalecká metoda se tedy jeví jako sporná a výsledné vyčíslení bolestného považuje vrchní soud za dosti nízké.

77. Vrchní soud však neshledal, a to z důvodů procesních, možnost navýšit samotnou náhradu nemajetkové újmy ve formě bolestného.

78. Soudní praxe se postupně přiklání k tomu, že jednotlivé složky nemajetkové újmy představují samostatné nároky, když např. dle usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2245/2017,, nárok na náhradu újmy na zdraví dle § 2958 o. z. tvoří jednotlivé, dílčí, samostatné nároky na náhradu za bolest, ztížení společenského uplatnění a další nemajetkovou újmu, jež samostatně vznikají i zanikají, a tedy se i samostatně promlčují“.

79. Soud prvního stupně tedy měl postupovat exaktněji (stejně tak ovšem i poškozená při podání návrhu).

80. Jak již však bylo výše uvedeno, je naprosto nesporné, že právě částka 32 454,40 Kč představuje tu dílčí část celkové přiznané částky, která připadá na náhradu bolestného. Pakliže je namístě ji chápat a posuzovat jako samostatný nárok a poškozená odvolání proti rozsudku nepodala (a ani státní zástupce), jednalo by se o porušení zákazu reformace in peius vyjádřeného v ustanovení § 259 odst. 4 tr. ř., pokud by z podnětu odvolání obžalovaného vrchní soud přiznal poškozené za bolestné vyšší náhradu než soud prvního stupně.

81. Z celkové původně přiznané částky pak připadalo 300 000 Kč na náhradu nemajetkové újmy za duševní útrapy, jak to vyplývá z odůvodnění rozsudku, jakož i z toho, že jde o částku po odečtení 32 454,40 Kč z celkové částky 332 454,40 Kč.

82. Ačkoliv bylo celkově přiznáno podstatně méně, než bylo uplatněno, považoval vrchní soud za nezbytné, výši náhrady nemajetkové újmy ve formě duševních útrap snížit, a to především z důvodu aplikace principu proporcionality.

83. Obžalovaný je dle údajů zjištěných k jeho osobě, jak již konstatoval soud prvního stupně, nemajetný. Jeho čistý měsíční příjem činí 28 000 Kč, byl zaměstnán brigádně, resp. na dohodu o provedení práce, pobírá sociální dávky. Současně soud prvního stupně konstatoval, že výběr vhodné práce je pro obžalovaného omezen z důvodu jeho intelektového deficitu. Soud prvního stupně sice zdůrazňuje, že obžalovanému v plném pracovním nasazení objektivně nic nebrání, dle vrchního soudu je však třeba vzít v úvahu, že lze zcela důvodně předpokládat, že rozsah jeho pracovních možností, resp. výše jeho příjmu, mohou být výrazně a dlouhodobě negativně ovlivněny nově tím, že je mu ukládán nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání osmi let a šesti měsíců se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou. Ostatně výměra trestu ukládaného v polovině zákonné trestní sazby a s tímto zařazením do přísnějšího ze dvou typů věznic, které trestní zákoník zakotvuje, by mělo představovat pro poškozenou částečnou satisfakci (byť samozřejmě ne takovou, aby nebyla namístě současně náhrada nemajetkové újmy v penězích).

84. Nadto je nutno vzít v úvahu, že odvolatelem je prezentována jeho aktuální životní situace tak, že je otcem dítěte, z čehož logicky vyplývá vyživovací povinnost vůči němu.

85. I když soud prvního stupně správně poukázal na občanský zákoník, resp. na některá z jeho ustanovení ohledně náhrady nemajetkové újmy, kterými své rozhodnutí odůvodnil, došel vrchní soud k závěru, že bylo namístě přiznat částku nižší, tedy celkově 232 454,40 Kč, neboť původně přiznaná částka ve výši 332 454,40 Kč nerefletovala požadavky ustálené judikatury Nejvyššího soudu ohledně zásady proporcionality, kdy je nutno (nejméně ohledně některých nároků)

zohledňovat poměry obžalovaného, jeho výdělkové možnosti a schopnosti tak, aby nebyla náhrada újmy stanovena v takové výši, která by byla pro obžalovaného likvidační.

86. Rovněž bylo nutno přihlédnout ke konkrétní výměře uloženého trestu odnětí svobody a zařazení pro jeho výkon jako k určitému faktoru satisfakce pro poškozenou.

87. Současně vrchní soud v souladu se zvyšujícími se požadavky a soudní praxí přímo ve výroku nejen specifikoval celkovou výši uložené povinnosti k náhradě nemajetkové újmy v penězích poškozené, ale také specifikoval, jaká část připadá na jednotlivé složky nemajetkové újmy (tj. na náhradu nemajetkové újmy ve formě bolestného a na náhradu nemajetkové újmy ve formě duševních útrap).

88. Ohledně zbytku uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy soud odkázal poškozenou na řízení ve věcech občanskoprávních.

89. Ze shora uvedených důvodů rozhodl Vrchní soud v Praze tak, jak ve výroku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. ř. však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného, a dále odsouzenému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá, přičemž dovolání lze podat, jen je-li tu některý z následujících důvodů:

- a) ve věci rozhodl věcně nepřislušný soud, nebo soud, který nebyl náležitě obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát nebo rozhodl soud vyššího stupně,
- b) ve věci rozhodl vyloučený orgán; tento důvod nelze použít, jestliže tato okolnost byla tomu, kdo podává dovolání, již v původním řízení známa a nebyla jím před rozhodnutím orgánu druhého stupně namítnuta,
- c) obviněný neměl v řízení obhájce, ač ho podle zákona mít měl,
- d) byla porušena ustanovení o přítomnosti obviněného v hlavním líčení nebo ve veřejném zasedání,
- e) proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv podle zákona bylo nepřípustné,
- f) bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání, o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí,
- g) rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení,
- h) obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným,
- i) bylo rozhodnuto o upuštění od potrestání nebo o upuštění od potrestání s dohledem, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro takový postup,

j) bylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení,

k) v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný,

l) bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g), aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k).

Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch odsouzeného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Dle § 8b odst. 2 tr. ř. nikdo nesmí v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném jakýmkoli způsobem zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného, který je osobou mladší 18 let nebo vůči němuž byl spáchán trestný čin vraždy (§ 140 tr. zákoníku), zabití (§ 141 tr. zákoníku), některý z trestných činů, kterým byla způsobena těžká újma na zdraví, trestný čin ohrožení pohlavní nemocí (§ 155 tr. zákoníku), některý z trestných činů proti těhotenství ženy (§ 159 až 162 tr. zákoníku), trestný čin obchodování s lidmi (§ 168 tr. zákoníku), některý z trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti (§ 185 až 193 tr. zákoníku), trestný čin opuštění dítěte nebo svěřené osoby (§ 195 tr. zákoníku), týrání svěřené osoby (§ 198 tr. zákoníku), týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 tr. zákoníku), únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou (§ 200 tr. zákoníku) nebo nebezpečného pronásledování (§ 354 tr. zákoníku).

Dle § 8b odst. 3 tr. ř. zveřejnění obrazových snímků, obrazových a zvukových záznamů nebo jiných informací o průběhu hlavního líčení nebo veřejného zasedání, které by umožnily zjištění totožnosti poškozeného uvedeného v odstavci 2, je zakázáno.

Dle § 8b odst. 4 tr. ř. pravomocný rozsudek nesmí být zveřejněn ve veřejných sdělovacích prostředcích s uvedením jména, popřípadě jmen, příjmení a bydliště poškozeného uvedeného v odstavci 2.

Praha 23. února 2021

JUDr. Ivo Skoupý
předseda senátu